

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 495/2015-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. októbra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED], [REDACTED] zastúpených advokátom JUDr. Petrom Timkom, Štefánikova trieda 6, Nitra, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 16 Co/453/2014-215 z 20. novembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. marca 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovatelia“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 16 Co/453/2014-215 z 20. novembra 2014.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol:

«1. Sťažovatelia (v postavení žalobcov) sa v konaní č. k. 8C/32/2013 na Okresnom súde Zvolen domáhali proti Poľovníckemu spolku [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (v postavení žalovaného) určenia, že listina podpísaná dňa 28.12.2011, označená ako „Zmluva o prenájme pozemkov pre účel výkonu práva poľovníctva“ medzi vlastníkmi poľovných pozemkov v poľovnom revíri [REDAKOVANÉ] v postavení prenajímateľa, ktorí mali byť zastúpení zástupcami [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], a žalovaným v postavení nájomcu (ďalej len „zmluva“), je neplatným právnym úkonom.

2. Okresný súd Zvolen (ďalej len „prvostupňový súd“) rozsudkom zo dňa 3.12.2013 č. k. 8C/32/2013-124 (ďalej len „prvostupňový rozsudok“) zamietol žalobu výlučne z procesných dôvodov, pretože podľa názoru súdu je daný nedostatok pasívnej vecnej legitímácii“, pričom „okruh účastníkov sporového konania nie je úplný“. Súd v rozsudku neposudzoval meritórnu otázku (ne)platnosti zmluvy.

3. Prvostupňový súd podporil svoj záver o neúplnosti okruhu účastníkov (okrem iného) aj:

a) názorom, podľa ktorého „zo zmluvy údajne Jednoznačne vyplýva, že na strane prenajímateľa sú vlastníci poľovných pozemkov“;

b) názorom, že zmluva „bola uzatvorená medzi vlastníkmi pozemkov“, a preto žaloba mala smerovať „voči všetkým osobám, ktorých sa zmluva týka“; pretože „účastníkmi konania musia byť všetci, ktorých sa zmluva týka“;

c) poukázaním „na ustálenú judikatúru“.

4. Žalobcovia podali proti prvostupňovému rozsudku odvolanie, o ktorom Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom zo dňa 20.11.2014 č. k. 16Co/453/2014-215 (ďalej len „odvolací rozsudok“) rozhodol tak, že v celom rozsahu potvrdil prvostupňový rozsudok. Odvolací súd využil § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) a obmedzil sa iba na konštatovanie správnosti dôvodov prvostupňového rozsudku, plne sa nimi stotožňujúc, doplňujúc pritom, že:

a) „prvostupňový súd sa správne stotožnil s ustálenou judikatúrou vo veci nedostatku pasívnej vecnej legitímácie v žalobách o neplatnosť právnych úkonov“;

b) ak účastníkmi právneho úkonu neboli všetci, ktorí mali byť účastníkmi, „žaloba musí smerovať proti všetkým osobám, ktoré mali byť účastníkmi, pretože rozhodnutie súdu sa týka ich všetkých“;

c) za situácie, „keď žalobcovia smerovali žalobu len proti jedinému účastníkovi právneho úkonu, správne okresný súd dospel k záveru, že ide o nedostatok vecnej legitímácie na žalovanej strane“.»

Sťažovateľ na základe uvedených skutočností navrhuje aby ústavný súd vo veci samej prijal tento nález:

„I. Rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 20.11.2014 č. k. 16Co/453/2014-215 bolo porušené základné právo sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo sťažovateľov na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd.

II. Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 20.11.2014 č. k. 16Co/453/2014-215 sa zrušuje a vec sa vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

III. Krajský súd v Banskej Bystrici je povinný zaplatiť sťažovateľom náhradu trov konania, do rúk právneho zástupcu sťažovateľov.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ

namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Sťažovateľ tvrdí, že napadnutým rozsudkom krajského súdu boli porušené jeho základné práva označené v petite sťažnosti, zaručené ústavou a dohovorom.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

V rámci predbežného prerokovania veci ústavný súd po preskúmaní sťažnosti konštatuje, že podanie sťažovateľa neobsahuje zákonom predpísané náležitosti.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde k sťažnosti sa pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ (okrem splnomocnenia) v prílohe nedoručil žiadne písomné podklady.

Ústavný súd v nadväznosti na to pripomína, že nedostatky zákonom predpísaných náležitostí vyplývajúce z podania sťažovateľa nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 206/2010 a iné).

Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady.

Vzhľadom na to, že sťažnosť nespĺňa zákonom predpísané náležitosti, v kontexte toho, že sťažovateľ je zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, a preto má mať vedomosť o potrebe splnenia zákonom predpísaných náležitostí, ústavný súd jeho sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. októbra 2015